

Sygn. akt V GC 528/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Ostrołęce V Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Marianna Grzyb

Protokolant: st. sekr. sądowy Monika Trzeciak

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 roku w Ostrołęce

na rozprawie sprawy z powództwa

M. O. (PESEL (...))

przeciwko

H. O. (PESEL (...))

o zapłatę 6 967,50 zł

orzeka:

1. zasądza od pozwanej H. O. na rzecz powódki M. O. kwotę 6 967,50 zł (sześć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt siedem złotych pięćdziesiąt groszy) z odsetkami:

- od kwoty 1.446,38 zł ustawowymi od dnia 29.01.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 15,33 zł ustawowymi od dnia 22.01.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 3.168,79 zł ustawowymi od dnia 09.02.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 344,40 zł ustawowymi od dnia 09.02.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 1.660,50 zł ustawowymi od dnia 10.05.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;

- od kwoty 332,10 zł ustawowymi od dnia 15.06.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;

2. tytułem zwrotu kosztów procesu zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.713,00 zł.

SSR Marianna Grzyb

UZASADNIENIE

Powódka M. O., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...), wniosła o zasądzenie od pozwanej H. O., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) kwoty 6967,50 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 1446,38 zł od dnia 29.01.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 15,33 zł od dnia 22.01.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 3168,79 zł od dnia 09.02.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 344,40 od dnia 09.02.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 1660,50 zł od dnia 10.05.2012 r. do dnia zapłaty, od kwoty 332,10 zł od dnia 15.06.2012 r. do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

Uzasadniając merytorycznie roszczenie wskazano, że powódka w okresie od listopada 2011 r. do maja 2012 r. sprzedała pozwanej materiały budowlane za które wystawiła faktury VAT nr (...) kwotę 11446,38 zł, nr (...) na kwotę 2638,40 zł, nr (...) na kwotę 3168,79 zł, nr (...) na kwotę 344,40 zł, nr (...) na kwotę 1660,50 zł oraz nr (...) na kwotę 332,10 zł. Termin płatności każdorazowo był wskazywany w fakturach. Powódka wyjaśniła, że dochodzi pozewem pozostałą do zapłaty kwotę 6967,50 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi.

W dniu 07.08.2013 r. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu.

Ponadto pozwana podniosła zarzut częściowego spełnienia świadczenia przed wytoczeniem powództwa, zarzut braku zasadności roszczenia w zakresie kwot 3168,79 zł oraz 344,40 zł, zarzut potrącenia kwoty 18613,50 zł z tytułu poniesionej szkody spowodowanej nienależytym wykonaniem umowy przez powódkę.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strony są przedsiębiorcami. W ramach prowadzonej działalności gospodarczej powódka M. O., prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...), zbywała na rzecz pozwanej H. O., prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...), materiały budowlane, w tym farbę elewacyjną i tynk mineralny elewacyjny.

(bezsporne)

Powódka obciążyła H. O. fakturami VAT: nr (...) z dnia 29.11.2011 r. na kwotę 11446,38 zł, z terminem płatności odroczonym co do kwoty 1446,38 zł do dnia 28.01.2012 r., w pozostałym zakresie zapłaconej przy odbiorze towaru w dniu 24.11.2011 r.; nr (...) z dnia 22.12.2011 r. na kwotę 2653,73 zł, z terminem płatności odroczonym co do kwoty 15,33 zł do dnia 21.01.2012 r., w pozostałym zakresie zapłaconej przy odbiorze towaru w dniu 21.12.2011 r.; nr (...) z dnia 09.01.2012 r. na kwotę 3168,79 zł z terminem płatności odroczonym do dnia 08.02.2012 r.; nr (...) z dnia 18.01.2012 r. na kwotę 344,40 zł z terminem płatności odroczonym do dnia 08.02.2012 r.; nr (...) z dnia 18.04.2012 r. na kwotę 1660,50 zł z terminem płatności odroczonym do dnia 09.05.2012 r. ; nr (...) z dnia 24.05.2012 r. na kwotę 332,10 zł z terminem płatności odroczonym do dnia 14.06.2012 r.

(dowód: faktura VAT nr (...), k.11, faktura VAT nr (...), k. 13, faktura VAT nr (...), k.15, faktura VAT nr (...), k. 17, faktura VAT nr (...), k. 19, faktura VAT nr (...), k. 21)

Towar wskazany w w/w fakturach VAT został pozwanej dostarczony, przez nią odebrany i wykorzystany. Co do rodzaju i ilości dostarczonego towaru nie było zastrzeżeń.

(dowód: zeznania I. Ł., zamówienie e-mail G. A. (...) – k. 54, zeznania świadka G. A.(...), zeznania strony powodowej)

W dniu 03.01.2012 r. G. A. w imieniu pozwanej, poprzez wysłanie wiadomości e-mail do I. Ł., wskazał adres dostawy – (...) P., materiału budowlanego, tj. jednej palety tynku mineralnego elewacyjnego (...).

(dowód: wiadomość e-mail – k. 54, zeznania G. A. (...), zeznania I. Ł.)

Pozwana złożyła do I. Ł. reklamację dotyczącą niezgodności dostarczonej farby ze złożonym zamówieniem. W dniu 27.08.2012 r. I. Ł. wysłał do pozwanej wiadomość e-mail, w której uwzględnił reklamację i przedstawił sposób naprawienia szkody.

(dowód: wiadomość e-mail – k. 40, zeznania I. Ł., zeznania strony pozwanej H. O.)

I. Ł. jest przedstawicielem (...) Sp. z o.o. w C.. Nie został umocowany do zaciągania zobowiązań w imieniu powódki.

(dowód: wiadomość e-mail – k. 40, zeznania strony powodowej)

W dniu 29.10.2012 r. powódka skierowała do pozwanej pismo, w którym zwróciła się do niej z prośbą o dostarczenie zgłoszenia reklamacji, gdyż I. Ł. nie jest pracownikiem przedsiębiorstwa (...). Jednocześnie w w/w piśmie powódka wskazała poszczególne faktury, wynikające z nich niezapłacone przez pozwaną kwoty oraz miejsca do których został dostarczony materiał budowlany, tj.:

1. (...) – 15,33 – dot. budowy S.
2. (...) – 1446,38 – dot. budowy S.
3. (...) – 3168,79 – dot. 2361,60 zł – bud. (...) P.+ 807,19 zł – bud. (...) S.
4. (...) – 344,40 zł – dot. budowy (...) P.
5. (...) – 1660,50 zł – dot. budowy (...) P.
6. (...) – 332,10 zł – dot. budowy (...) P.

łącznie do zapłaty: 6967,50 zł.

Powódka wezwała pozwaną do zapłaty w/w kwoty.

(dowód: pismo z dnia 29.10.2012 r. – k. 59)

W dniu 29.10.2012 r. pozwana skierowała do powódki pismo, w którym poinformowała powódkę o przedstawieniu reklamacji I. Ł. oraz o wysokości szkody (łączna kwota 18613,50 zł), jaką pozwana poniosła w związku z wadliwością dostarczonej farby.

(dowód: pismo z dnia 29.10.2012 r. – k. 42-42v)

W dniu 05.11.2012 r. pozwana wystawiła notę księgową nr (...), w której obciążyła powódkę kwotą 18613,50 zł, z tytułu zakupu farby, kosztu wynajmu podnośnika i robocizny.

(dowód: nota księgową nr (...) – k. 36)

W dniu 12.11.2012 r. pozwana skierowała do powódki pismo, w którym ponownie poinformowała powódkę, iż reklamacja została złożona I. Ł., który został przez powódkę wskazany jako osoba uprawniona do wyjaśnienia przedmiotowej reklamacji. I. Ł. zobowiązał się dostarczyć pozwanej, w ramach reklamacji, 10 opakowań 15 l farby N. w kolorze (...), czego nie uczynił, w związku z czym pozwana zakupiła farbę we własnym zakresie, a koszt poniesiony przez nią w tym zakresie w całości obciąża powódkę.

(dowód: pismo z dnia 12.11.2012 r. – k. 39)

W dniu 24.11.2012 r. powódka skierowała do pozwanej pismo, w którym powódka ponownie poinformowała pozwaną, iż nie wpłynęła do niej pisemna reklamacja. Ponadto nota księgową nr (...) z dnia 05.11.2012 r. została uznana za

bezpodstawną i nie została zaksięgowana. Jednocześnie powódka ponownie wymieniła wszystkie faktury i kwoty, która pozwana winna jej zapłacić.

(dowód: pismo z dnia 24.11.2012 r. – k. 60)

W dniu 19.12.2012 r. pozwana, w odpowiedzi na pismo powódki z dnia 24.11.2012 r., ponownie poinformowała powódkę, że reklamacja została rozpatrzona przez I. Ł. z firmy (...), który potwierdził zasadność zgłoszonych roszczeń i zobowiązał się do usunięcia skutków wadliwego towaru, ale z nieznanych przyczyn nie poinformował on o tym powódki. W związku z tym pozwana podtrzymała swoje roszczenie wynikające z w/w noty księgowej.

(dowód: pismo z dnia 19.12.2012 r. – k. 37-38)

W dniu 14.01.2013 r. powódka skierowała do pozwanej wezwanie do zapłaty, w którym ponownie wymieniła wszystkie przedmiotowe faktury, opiewające na łączną kwotę 6967,50 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 14.01.2013 r. – k. 23)

W dniu 14.01.2013 r. pozwana skierowała do (...) Sp. z o.o. we W., zajmującej się odzyskiwaniem należności, pismo w którym stwierdziła, iż brak jest podstaw dla żądania zapłaty. Pozwana podała, że nie otrzymała faktur VAT nr (...). Ponadto żądanie w pozostałym zakresie nie jest zasadne z uwagi na potrącenie poniesionej szkody wskutek nienależytego wykonania umowy przez mocodawczynię w/w spółki.

(dowód: pismo z dnia 14.01.2013 r. – k. 42-42v)

W dniu 23.01.2013 r. pozwana skierowała do powódki pismo, w którym odesłała jej faktury VAT nr (...) z dnia 17.01.2013 r., kwestionując roszczenie z nich wynikające. Pozwana wskazała, że nigdy nie zawierała umowy sprzedaży w tym zakresie, a towary wymienione w przedmiotowych fakturach nigdy nie zostały jej wydane.

(dowód: pismo z dnia 23.01.2013 r. – k. 43)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny w niniejszej sprawie ustalony został na podstawie dokumentów przedłożonych przez strony, w tym przede wszystkim faktur i pism kierowanych wzajemnie do siebie przez strony, a także zeznań świadków oraz stron. Bezsporne było, że strony pozostawały w stałej współpracy gospodarczej, w toku której zawierały umowy sprzedaży materiałów budowlanych (farby elewacyjnej i tynku mineralnego elewacyjnego) oferowanych przez powódkę. Pozwana nie zaprzeczyła owym faktom, jej obrona sprowadzała się do kwestionowania ilości oraz jakości dostarczonego przez powódkę towaru. Pozwana podniosła ponadto, że częściowo za towar zapłaciła przed wytoczeniem powództwa. Poza tym pozwana podniosła, że z powodu wadliwego towaru poniosła szkodę i z tego tytułu dokonała potrącenia z roszczenia powódki w wysokości 18613,50 zł.

Powódka swoje roszczenie wywodziła z treści art. 535 k.c., statuującego essentialia negotii umowy sprzedaży, zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że nie budzi wątpliwości fakt zawierania przez strony umów sprzedaży. Zakres umów wynikał zaś każdorazowo ze składanych przez stronę pozwaną zamówień, w których wskazywano ilość towaru i jego rodzaj. W świetle zaferowanego przez powódkę materiału dowodowego istnieją podstawy do uznania, że powódka przeniosła na pozwaną własność towarów wyszczególnionych w fakturach i wydała je stronie pozwanej. Załączone do pozwu faktury stanowią potwierdzenie zawarcia przez strony umów sprzedaży.

Z treści pism przedstawionych w toku postępowania przez obie strony wynika, że pozwana nie regulowała terminowo zobowiązań. Pozwana podniosła, że zapłaciła powódce łącznie kwotę 15000 zł za faktury (...). Należy jednak wskazać, że powódka w/w wpłaty uwzględniła, a przedmiotowym pozwem dochodzi jedynie pozostałej do zapłaty kwoty

6967,50 zł. Stosownie zaś do ogólnych reguł dowodowych (art. 6 k.c.), przy umowie sprzedaży, sprzedawcę obciąża dowód wydania rzeczy, a nabywcę – dowód zapłacenia ceny. Zapłacenie ceny przy równoczesnym i niewątpliwym fakcie odebrania towaru oznacza bowiem wywiązanie się przez kupującego z jego obowiązku umownego (art. 535 k.c.), a więc jest faktem, z którego nabywca wywodzi skutki prawne. Ostatecznie, jak wynika z powyżej przedstawionych okoliczności, pozwanej nie udało się w toku procesu skutecznie wykazać, że zapłaciła całą wierzytelność dochodzoną pozwem.

Pozwana podniosła, że towar z faktur nr (...) z dnia 09.01.2012 r. na kwotę 3168,79 zł z terminem płatności odroczonym do dnia 08.02.2012 r. oraz nr (...) z dnia 18.01.2012 r. na kwotę 344,40 zł terminem płatności odroczonym do dnia 08.02.2012 r. nie został jej dostarczony. Wskazać jednak należy, że strony od czasu wystawienia w/w faktur do czasu wytoczenia przedmiotowego procesu sądowego wielokrotnie wymieniały się pismami. Powódka w piśmie z dnia 29.10.2012 r. oraz z dnia 24.11.2012 r., skierowanym do pozwanej, wskazała poszczególne faktury i wynikające z nich niezapłacone przez pozwaną kwoty oraz miejsca do których został dostarczony materiał budowlany, tj.:

1. (...) – 15,33 – dot. budowy S.
2. (...) – 1446,38 – dot. budowy S.
3. (...) – 3168,79 – dot. 2361,60 zł – bud. (...) P. + 807,19 zł – bud. (...) S.
4. (...) – 344,40 zł – dot. budowy (...) P.
5. (...) – 1660,50 zł – dot. budowy (...) P.
6. (...) – 332,10 zł – dot. budowy (...)P.

łącznie do zapłaty: 6967,50 zł. Powódka wezwała pozwaną do zapłaty w/w kwoty. Z kolei pozwana w pismach skierowanych do powódki z dnia 29.10.2012, 12.11.2012 r. oraz 19.12.2012 r. nie kwestionowała faktur nr (...) z dnia 09.01.2012 r. i (...) z dnia 18.01.2012 r. Pozwana dopiero po upływie około roku czasu od wystawienia w/w faktur, po zwróceniu się przez powódkę o pomoc w dochodzeniu swoich należności od pozwanej do (...) Sp. z o.o. we W., wskazała, że nigdy nie zawierała umowy sprzedaży w tym zakresie, a towary wymienione w przedmiotowych fakturach nigdy nie zostały jej wydane. Podkreślić należy również, że świadek G. A. (...) który był w tym czasie pracownikiem pozwanej, na pytanie strony pozwanej czy były jakieś problemy z materiałem dostarczonym na budowy, odpowiedział, że jedyne problemy o jakich sobie przypomina, to problemy z kolorem dostarczonej na budowę w S. farby. Natomiast nie zeznał, aby były jakieś niezgodności co do rodzaju, czy ilości dostarczonego towaru. Potwierdził, że zamawiał w imieniu pozwanej tynk elewacyjny zewnętrzny, który został dostarczony i wykorzystany przez pozwaną na budowie – (...) P.. W dniu 03.01.2012 r. G. A. (...) w imieniu pozwanej, poprzez wysłanie wiadomości e-mail do I. Ł., wskazał adres dostawy – (...) P., materiału budowlanego, tj. jednej palety tynku mineralnego elewacyjnego (...). Rodzaj i ilość towaru jest zgodna z towarem wymienionym na fakturze nr (...) z dnia 09.01.2012 r. Ponadto zgodność ilości i rodzaju dostarczonego towaru potwierdził również I. Ł., który został przesłuchany w charakterze świadka.

Pozwana podniosła ponadto, że zgłosiła reklamację dotyczącą niezgodności koloru dostarczonej farby ze złożonym zamówieniem. Z powodu zastosowania niewłaściwej farby inwestor nie odebrał wykonanych robót, a pozwana musiała ponownie pomalować budynek i w związku z tym poniosła koszty w wysokości 18613,50 zł, którymi obciążyła powódkę. Wskazać jednak należy, że pozwana przedmiotową reklamację zgłosiła I. Ł., który jest przedstawicielem (...) Sp. z o.o. w C.. Wprawdzie I. Ł. uwzględnił reklamację i zobowiązał się do naprawienia szkody, to jednak nie został on przez powódkę M. O., prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...), upoważniony do zaciągania zobowiązań w jej imieniu. Ponadto z pism jakimi strony się przez długi czas wymieniały wynika, że powódka wielokrotnie zwracała się do pozwanej z prośbą o zgłoszenie do niej pisemnej reklamacji, gdyż I. Ł. nie jest jej pracownikiem i nie został upoważniony do podejmowania działań związanych z przyjęciem reklamacji. Pozwana nie zgłosiła pisemnej reklamacji z wyjaśnieniami, czego dokładnie ma ona dotyczyć, w związku z czym powódka nie miała możliwości ustosunkowania się do kwestii wadliwego koloru farby. Podnieść należy, że w projekcie określona została farba firmy

(...) z konkretnym symbolem koloru. Natomiast pozwana, za namową I. Ł., zdecydowała się zastosować inną, tańszą farbę, o tym samym kolorze. Pozwana nie wykazała, aby inwestor wyraził zgodę na zastosowanie farby innej, niż określona w projekcie, w związku z czym pozwana podjęła ryzyko z tym związane. Poza tym z zeznań świadka G. A. (...) wynika, że przed zamówieniem farby była robiona próba na części elewacji i Ł. G., który był podwykonawcą pozwanej i wykonywał prace na budowie – (...) S. powiedział, że przedmiotowa farba będzie dobra i kazał ją zamówić. Przedmiotowa farba została pozwanej dostarczona, przez nią odebrana i w całości zużyta. Każde opakowanie farby było oznaczone symbolem właściwego koloru. Ponadto H. O., słuchana w charakterze strony, nie potrafiła dokładnie określić co się konkretnie nie zgadzało, tj. jakie kolory, jaka część budynku została pomalowaną daną farbą – K., czy też zamiennikiem. Ostatecznie pozwana wskazała, że po całkowitym pomalowaniu budynku farbą zakupioną u powódki powstały cienie, „nierówności” w odcieniach pomalowanej elewacji. Jednakże kwestia ta jest zależna nie tylko od jakości samej farby, ale też od innych czynników, jak np. rodzaj i jakość malowanego podłoża, czy też umiejętności malarskich pracowników. Pozwana obciążyla powódkę notą księgową w wysokości 18613,50 zł, wskazując, że są koszty jakie poniosła z tytułu ponownego malowania budynku. Jednakże powódka nie wykazała w procesie sądowym, aby w rzeczywistości takie koszty poniosła. Nie przedstawiła żadnej faktury, ani potwierdzenia przelewu, które by dokumentowały poniesione z tego tytułu koszty.

Należy podkreślić, że fundamentalną zasadą w postępowaniu cywilnym jest zasada określona w art. 6 k.c.

Regulę tę potwierdza regulacja zawarta w przepisie art. 232 k.p.c. Przepis ten stanowi, że strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W efekcie, jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18.01.2012 r. w sprawie I ACa 1320/11).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zakres postępowania dowodowego wyznacza potrzeba procesowa. (por. z: orzeczeniem z dnia 20 października i 4 listopada 1936 r., CI. 2340/35, Zb. Urz. 1937 r. poz. 431, wyrokiem z dnia 4 marca 1965 r., III CR 795/64, P i P 1966 r. nr 4-5, s. 831 z glosą E. Wengerka, wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 1999 r., I PKN 585/98, OSNAP i US 2000 r. Nr 7, poz. 268, wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2001 r., I PKN 390/00, OSNAP i US 2003/3/68, wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2001 r., PKN 285/00, OSNAP i US 2003/2/28).

Dodatkowo zaznaczyć należy, że postępowanie cywilne ma charakter kontradyktoryjny, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły zawartej w art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Podkreślić przy tym należy, że zasady art. 6 k.c. i 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim i w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał. Zaznaczyć także należy, że nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76). Dopuszczenie dowodów z urzędu jest bowiem prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierać żadnej ze stron procesu. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczać się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna. Z zasady nie dotyczy to więc przedsiębiorcy, którego profesjonalizm powinien obejmować także sferę funkcjonowania w obrocie prawnym.

W ocenie Sądu powódka udowodniła, że sprzedała pozwanej towar o wartości objętej żądaniem pozwu.

Pozwana nie wykazała, że powódka dostarczyła jej towar niezgodny z zamówieniem, złej jakości, czy też w niewłaściwej ilości. Jednocześnie pozwana nie wykazała, aby zapłaciła powódce całą kwotę z tytułu zakupionych u niej towarów.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że pozwana winna jest powódce kwotę 6967,50 zł wraz z odsetkami:

- od kwoty 1.446,38 zł ustawowymi od dnia 29.01.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 15,33 zł ustawowymi od dnia 22.01.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 3.168,79 zł ustawowymi od dnia 09.02.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 344,40 zł ustawowymi od dnia 09.02.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 1.660,50 zł ustawowymi od dnia 10.05.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty;
- od kwoty 332,10 zł ustawowymi od dnia 15.06.2012 r. do dnia 31.12.2015 r. i ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 roku do dnia zapłaty.

Podstawę rozstrzygnięcia w zakresie żądania głównego stanowił art. 535 k.c., zaś w zakresie odsetek art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

Koszty postępowania powinna ponieść w całości na podstawie art. 98 k.p.c. przegrywająca proces pozwana H. O.. Zgodnie z powołanym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przepis ten wyraża jedną z dwóch podstawowych zasad dotyczących rozstrzygnięcia o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą strona przegrywająca (merytorycznie albo formalnie i niezależnie od tego czy ponosi winę w prowadzeniu procesu) zobowiązana jest zwrócić swemu przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu (por. m.in. uchwała składu siedmiu sędziów SN – zasada prawna z dnia 23.06.1951 r. – C 67/51, OSN(C) 1951, nr 3, poz. 63; orzeczenie SN z dnia 27.08.1962 r. – II CZ 103/62, OSNC 1963, nr 7-8, poz. 171; postanowienie SN z dnia 10.09.1963 r. I CZ97/63, OSNC 1964, nr 4, poz. 85).

Z powyższych przyczyn orzeczono jak w wyroku.

SSR Marianna Grzyb